

[Svend Heiselberg]

størst mulige indsigt i det arbejde, der nu skal foregå. Men de, der har det svært i samfundet, kan sende hr. Svend Auken og hans parti en venlig tanke. Det kan Arbejdernes Landsbank og andre måske også.

Det sidste er blot et eksempel på socialdemokratiets forstand på økonomisk politik.

Agerschou (SF):

Statsministeren sagde sp. 6 i sin åbningstale: »Vi har social- og sundhedsudgifter på ca. 140 mia kr. Dem har vi formindsket. Vi har formindsket dem med ca. 1 mia kr. Men det er nu engang mindre end 1 pct. af de samlede social- og sundhedsudgifter.«

Så vidt jeg kan se, er der tale om et typisk, primitivt lommeprokuratorregnestykke, hvor man ved at jonglere med tallene forsøger at skjule de helt urimelige konsekvenser, regeringens initiativer har haft over for bestemte grupper i befolkningen – grupper, der i forvejen hørte til dem, der havde mindst, grupper, der i forvejen var blevet nødt til at gå ned i levestandard som følge af den økonomiske krise. Det var dem, man straffede en gang til og med langt mere end den ene procent, som statsministeren har fået tryllet sig frem til.

Det er muligt, at der kun er sket budgetforbedringer på 1 mia kr., men det er blot udtryk for, at regeringen har fået held til at skubbe langt flere over i det sociale system i løbet af det år, de konservative har haft magten. Forringelserne har været helt uanstændige over for dem, det er gået ud over. Det kan statsministerens regnelærerfif ikke skjule.

For at skære det ud i pap også for statsministeren skal jeg komme med et par konkrete eksempler, eksempler fra den virkelighed, som regeringen enten ikke kender til eller nægter at kende til.

Det ene eksempel drejer sig om et ægtepar på omkring 35 år. Manden blev for nogle år siden behandlet for en ondartet sygdom, behandlingen gik godt, men havde visse bivirkninger, som betyder, at manden stadig er syg. Han har hidtil modtaget sygedagpenge, fordi han ikke er berettiget til invalidepension. Men regeringen fik ved sin efterårsmanøvre i 1982 gennemført en varighedsbegrænsning for modtagelse af sygedagpenge. Derfor stoppede sygedagpengene den 1. juli 1983 for den pågældende familie, hvorpå den mistede

4.300 kr. om måneden. Det er betydelig mere end den ene procent statsministeren fornøjet taler om. Der er faktisk tale om 35 pct. forringelse af familiens samlede indtægt. Den pågældende skal altså straffes, blot fordi han er alvorligt og langvarigt syg. Imens lover statsministeren skattelettelse for de rige og bedre vilkår for aktieejerne.

Det andet eksempel drejer sig om en enlig forsørger med et barn på 6 år. Da hun blev arbejdsløs og kom over på almindelig kontanthjælp, gik familien 20 pct. ned i indtægt. Nu falder familien for den 9 måneders varighedsbegrænsning i bistandsloven, som den konservative regering har fået gennemført. Det betyder, at familien nu ryger yderligere ca. 30 pct. ned i indtægt. Hvad har statsministeren at fortælle den familie? Jo, tilværelsen skal gøres lettere for aktieejere og for dem, der tjener allermost.

SF har nævnt disse konsekvenser utallige gange, uden at det er trængt ind. Der kan være tale om en almindelig blokering over for SF, men så lad mig nævne, hvad repræsentanter for private sociale organisationer siger – dem, som socialministeren så gerne vil hælde sit hoved til i forbindelse med det, han kalder 1980ernes socialpolitik. I den forbindelse vil jeg citere fra en artikel i Politiken torsdag den 29. september 1983:

»De private hjælpeorganisationer fungerer mere og mere som skraldespande for menneskelige affaldsprodukter, som det offentlige ikke har taget sig af. Og dem bliver der flere og flere af i takt med, at det sociale hjælpeapparat forringes.

Vi har ikke lyst til at have denne skraldespandsfunktion. Ikke fordi vi ikke gider, men vi kan ikke acceptere denne stigning i antallet af pjalteproletarer; sagde pastor Bjarne Lenau Henriksen fra Kirkens Korshær på en konference om privatisering, som Socialpolitisk Forening holdt i København i går.

Den hjælp, der spørges efter, bliver mere og mere simpel og basal: tøj, mad og bolig. Der er ikke længere så stort behov for den kvalificerede, personlige samtale. Det handler om at overleve.

I Mariatjenesten er vi begyndt at uddele tæpper til folk, som ingen steder har at bo, fordi der er overbelagt på herbergerne, eller fordi de er så elendige, at ingen vil have dem boende. Man oplever en fornemmelse af næsten kvalmende godgørenhed, når man udde-